

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/42/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919010045
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5919010045.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 17. júna 2019 prejednal odvolanie podané obžalovaným H. E., nar. XX.XX.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 1T/11/2019-127 zo dňa 15.4.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného H. E. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, č.k. 1T/11/2019-127 z 15.4.2019 bol obžalovaný H. E. uznaný za vinného, že:

dňa 8.12.2018 v čase od 02.36 h do približne 02.40 h vykonával nekoordinovaným spôsobom jazdu na osobnom motorovom vozidle značky Audi Q7, evidenčné číslo RK834CG po ulici Dončovej a Makovického v Ružomberku smerom na sídlisko Klačno, pričom počas vedenia vozidla zaspal a zastavil v blízkosti hotela Áčko, kde ho spozorovala hliadka Obvodného oddelenia PZ v Ružomberku, ktorá ho prebudila, na čo obžalovaný uvoľnil brzdoý pedál a vozidlo sa pohlo, pretože malo zaradenú rýchlosť, toto sa zopakovalo dvakrát, následne bol po riadnom poučení vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov, čo odmietol a taktiež sa odmietol podrobiť vyšetreniu krvi za účelom zistenia ovplyvnenia návykovou látkou,

čím spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu na 2 roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 15.4.2019 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obžalovaný prehlásil, že žiada doručiť rozsudok. Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie.

Dňa 30.4.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného H. E., podané prostredníctvom obhajcu, a to proti výroku o vine a výroku o treste s tým, že odvolanie písomne odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku.

Dňa 3.5.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného H. E. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jiřího Martausa, ktorý v podstatnom uviedol v odvolaní nasledovné argumenty:

„Obžalovaný bol síce uznaný za vinného a odsúdený pre prečin s názvom „Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky, ale keďže bol uznaný za vinného pre prečin podľa ustanovenia § 289 ods. 2 Trestného zákona, tak objektívna stránka trestného činu, ktorý mal spáchať, nespočíva v tom, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ale v tom, že sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky. Aj podľa znení skutkovej a právnej vety odsudzujúceho rozsudku trestnosť konania obžalovaného nie je daná tým, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky, ale tým, že sa odmietol podrobiť vyšetreniu na ich zistenie.

Vzhľadom na vyššie uvedené a s poukazom na znenie skutku, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a použitú právnu kvalifikáciu jeho konania, teda pre posúdenie trestnosti konania obžalovaného v danom prípade nie je rozhodujúce, či viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ale to, či sa skutočne odmietol podrobiť vyšetreniu na jeho zistenie a pokiaľ sa aj podrobil odmietol, či mal na to zákonný dôvod a či vôbec mal zákonnú povinnosť takéto vyšetrenie absolvovať. Prípadné požitie alkoholu nie je rozhodujúce, pretože za rovnaký skutok a trestný čin by bol obžalovaný stíhaný aj v prípade, ak by sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, hoci by pod vplyvom takejto látky nebol.

Podľa názoru obhajoby obžalovaný pri policajnej kontrole dňa 8.12.2018 nemal zákonnú povinnosť podrobiť sa vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom, pretože v čase policajnej kontroly nebol vodičom motorového vozidla, nakoľko ho nevedol, ale sedel v stojacom, nie len zastavenom, naštartovanom motorovom vozidle čakajúc na svoju sestru a jej kolegyňu pred hotelom, kde pracovali, s tým, že už v tú noc nebude viesť motorové vozidlo on, ale kolegyňa jeho sestry.

Podľa § 69 ods. 1 písm. d) Zákona o cestnej premávke policajt je oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo.

Podľa § 2 ods. 2 písm. u) Zákona o cestnej premávke na účely tohto zákona sa ďalej rozumie vodičom osoba, ktorá vedie vozidlo.

Podľa § 2 ods. 2 písm. s) Zákona o cestnej premávke na účely tohto zákona sa ďalej rozumie státnim uvedenie vozidla do pokoja na dlhšie, ako je čas dovolený na zastavenie.

Podľa § 2 ods. 2 písm. x) Zákona o cestnej premávke na účely tohto zákona sa ďalej rozumie zastavením uvedenie vozidla do pokoja na čas nevyhnutne potrebný na urýchlené nastúpenie alebo na vystúpenie prepravovaných osôb alebo na urýchlené naloženia alebo na zloženie nákladu.

Zo zadovážených kamerových záznamov je nepochybné, že ešte pred príchodom polície bolo motorové vozidlo obžalovaného na mieste policajnej kontroly uvedené do pokoja dlhšie, ako je čas nevyhnutne potrebný na urýchlené nastúpenie alebo vystúpenie prepravovaných osôb alebo na urýchlené naloženie alebo zloženie nákladu, teda v zmysle citovaných ustanovení § 2 ods. 2 písm. s) a písm. x) Zákona o cestnej premávke stálo, nešlo len o jeho zastavenie.

V čase policajnej kontroly a pred ňou potom obžalovaný len sedel na mieste vodiča v naštartovanom stojacom, nie zastavenom, motorovom vozidle a preto v zmysle § 2 ods. 2 písm. u) Zákona o cestnej premávke nebol vodičom, pretože viesť motorové vozidlo možno len vtedy, keď je v pohybe. S poukazom na citované ustanovenie § 69 ods. 1 Zákona o cestnej premávke preto ako nevodič nebol povinný uposlúchnuť výzvu policajta, aby sa podrobil vyšetreniu na prítomnosť alkoholu.

Pokiaľ by sa vedením vozidla rozumelo už sedenie na mieste vodiča v naštartovanom odstavenom vozidle, tak takáto osoba by s poukazom, na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. l) Zákona o cestnej premávke mohla telefonovať len s použitím systému „voľné ruky“, čo zákonodarca zrejme nemal na mysli.

Skutočnosť, že vozidlo obžalovaného bolo niekoľko minút pred policajnou kontrolou, ako aj pri nej, až do vystúpenia obžalovaného z neho uvedené do pokoja bez najmenšieho pohybu, je nepochybná zo statického kamerového záznamu, na ktorom je nepretržite zachytené miesto stojaceho vozidla od 2 hod. 25 minút do 3 hod. deväť minút a 40 sekúnd, kedy z miesta kontroly odišli všetky policajné vozidlá. Pokiaľ súd prvého stupňa uvádza, že išlo o tzv. sekvenčné snímanie, tak takéto sekvenčné panoramatické zábery sú vyhotovené len z kamery snímajúcej kruhový objazd pred miestom kontroly. Ďalšia statická kamera však z iného miesta nepretržite snímala miesto odstavenia motorového vozidla na ceste pred Hotelom Áčko a pred týmto kruhovým objazdom, pričom statické zábery zachytávajú nepretržite miesto kontroly už niekoľko minút pred príchodom vozidla obžalovaného až do odchodu polície z miesta.

Nie je najmenší dôvod spochybňovať hodnovernosť statického nepretržitého kamerového záznamu, ktorým je dokázané, že vozidlo obžalovaného po jeho odstavení na ceste pred Hotelom Áčko v čase o 2 hod. 39 minút a 58 sekúnd už nebolo v žiadnom pohybe.

Pokiaľ na odstavenom motorovom vozidle boli zapnuté svetlá, tak táto povinnosť vyplýva z ustanovenia § 33 Zákona o cestnej premávke.

Obžalovaný sa bránil aj tým, že pri policajnej kontrole dňa 8.12.2018 sa neodmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov, ale požiadal zasahujúcich policajtov, aby sa pred jej vykonaním mohol telefonicky skontaktovať so svojou právnou zástupkyňou JUDr. Zuzanou Baloghovou a poradiť sa s ňou, ako má ďalej postupovať. Vzhľadom k tomu, že takéto skontaktovanie sa s právničkou mu nebolo zasahujúcimi policajtmi umožnené, tak dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov sa podrobil bez problémov až po tom, ako mu bol kontakt s ňou umožnený a táto mu odporučila dychovú skúšku vykonať.

Podľa názoru obhajoby požiadavka obžalovaného na telefonickú poradu s právničkou pred uskutočnením policajtmi požadovaného úkonu bola dôvodná. Obžalovaný bol totiž kontrolovaný na základe predchádzajúceho telefonického udania ako podozrivý zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Zasahujúci policajti v čase ich výkonu disponovali konkrétnym podozrením smerujúcim k vedeniu motorového vozidla obžalovaným v značnom štádiu opitosti. Ak existuje podozrenie, v žiadnom prípade nesmú byť úkony vykonané inak ako pri rešpektovaní všetkých práv obhajoby, čo zaručuje len Trestný poriadok.

K požiadavke obžalovaného pred strpením policajtmi požadovanej skúšky na alkohol poradiť sa s právničkou súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že rozhodne nemožno hovoriť o tom, že v čase policajného zásahu, by obžalovaný mal alebo mohol mať vedomosť o tom, na základe akých skutočností polícia vykonáva svoj služobný zákrok. Obhajoba je však toho názoru, že nie je rozhodujúce, či obvinený alebo podozrivá osoba majú vedomosť o svojich právach, ale relevantné je to, aké práva im zákon priznáva. Obžalovaný má totiž právo na realizáciu svojich práv bez ohľadu na jeho vedomosť o nich. Tak ako zákonné povinnosti nie sú závislé na vedomostiach subjektu, ale vyplývajú zo zákona, tak rovnako je to aj s jeho právami.

Zasahujúci policajti od obžalovaného požadovali, aby vykonal rozhodujúci dôkaz o tom, či sa prípadne dopustil trestného činu a preto mal nepochybne právo pred jeho vykonaním poradiť sa telefonicky so svojou právničkou v čase, ktorý nebolo možné vyhodnotiť ako zmarenie požadovaného úkonu. Vzhľadom k tomu, že uvedené právo bolo obžalovanému odopreté, nemožno jeho správanie vyhodnotiť tak, že sa dňa 8.12.2018 bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu.

Obžalovaný bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu podľa § 289 ods.2 Trestného zákona, t.j., že sa ako vodič motorového vozidla odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo lekárske vyšetrením odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. V skutkovej vete sa však neuvádza, že sa mal odmietnuť podrobiť aj lekárske vyšetreniu odberom a vyšetrením iného biologického materiálu (napr. moč).

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný H. E., nar. XX.XX.XXXX, žiada, aby odvolací Krajský súd v Žiline zrušil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 1T/11/2019-127 zo dňa 15.4.2019 a spod obžaloby ho oslobodil.“

Dňa 21.5.2019 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného H. E., pričom vo vyjadrení uviedol, že rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 1T/11/2019-127 z 15.4.2019 považuje za zákonný a dostatočným spôsobom konkrétne a presvedčivo odôvodnený, a preto z uvedeného dôvodu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného navrhol prvostupňový rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Obžalovaný uviedol, že sa doteraz nedopustil žiadneho konania v rozpore so zákonom, a preto sa mu výška trestu zdala byť vysoká. Trval na dôvodoch odvolania a uložený trest sa mu zdal neprimeraný, verejná mienka je taká, že za iné závažnejšie skutky sa ukladajú menšie tresty zákazu činnosti vodiča. Navrhol odvolaciemu súdu, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný H. E. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obžalovaný postavil svoju obranu (či už v odpore proti trestnému rozkazu, vo výpovedi na hlavnom pojednávaní, ako aj v záverečnej reči prostredníctvom svojho obhajcu) na tom, že zasahujúci policajti už mali podozrenie zo spáchania trestnej činnosti a on ako osoba podozrivá už mal právo realizovať svoje práva prostredníctvom obhajcu. Poukázal tiež na skutočnosť, že zo žiadneho dôkazu, ktorý pred súdom vykonaný, nevyplývalo, že by sa počas zásahu príslušníkov polície s vozidlom opakovane pohol, dychovej skúške sa neodmietol podrobiť bezdôvodne, ale práve z dôvodu umožnenia porady s právnym zástupcom, ktorá porada mu napokon bola umožnená až v čase, keď bol zadržaný, a preto sa dychovej skúške bezodkladne podrobil.

Podľa názoru súdu takáto obhajoba obžalovaného neobstojí a v celom rozsahu bola vyvrátená vykonaným dokazovaním.

Svedkyňa O. potvrdila vo svojej výpovedi, že kontaktovala políciu z dôvodu, že osoba, ktorá nasadla do motorového vozidla Audi Q7, podľa jej názoru javila známky požitia alkoholu. Na základe uvedeného bolo vyhlásené pátranie po tomto vozidle, ktoré bolo následne zistené odstavené na hlavnej ceste pred kruhovým objazdom pri Hoteli Áčko s rozsvietenými svetlami, zapnutým motorom, pričom vo vozidle sa okrem obžalovaného nenachádzala žiadna iná osoba. Všetci zasahujúci príslušníci polície potvrdili, že obžalovaný v motorovom vozidle spal, bol problém ho zobudiť, pôsobil dezorientovane, nebolo mu dobre rozumieť a vo vozidle bolo cítiť zápach po alkoholických nápojoch.

Samotný obžalovaný uviedol už v prípravnom konaní, že vo vozidle spal, v konaní pred súdom poprel požitie alkoholu pred jazdou, piť začal až po tom, ako auto odstaviť vedľa Hotela Áčko. Svedecké výpovede príslušníkov polície, ako aj výpoveď obžalovaného plne preukazujú, že obžalovaný bol opakovane vyzývaný, aby sa podrobil dychovej skúške, prípadne podrobil sa odberu krvi, čo obžalovaný odmietol. Uvedená skutočnosť bola následne vyhodnotená príslušníkmi polície tak, že obžalovaný bol zadržaný a bol predvedený na Obvodné oddelenie polície za účelom zdokumentovania priestupku, resp. trestného činu, ktorý bol spáchaný.

Hoci z kamerového záznamu sa nedá jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť, či obžalovaný sa s vozidlom v čase policajnej kontroly pohol, súd nemá dôvod neveriť príslušníkom polície, ktorých výpovede sa v podstatných bodoch zhodujú, pričom možno konštatovať, že kamera, ktorá snímala priestory pri kruhovom objazde, sníma aj ďalšie smery (Hrabovská dolina, úsek v smere OC Tesco, cesta smerom na Klačno a následne úsek, kde bolo odstavené vozidlo obžalovaného). Ide o tzv. sekvenčné snímanie, a preto tvrdenia policajtov nemožno vyhodnotiť ako nepravdivé, prípadne zavádzajúce.“

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného a jeho obhajcu vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnemu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaného usvedčujú z jeho spáchania najmä výpoveď svedkyne O. O., kamerové záznamy a fotodokumentácia z miesta činu v kontexte s dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa popísal vo svojom odôvodnení. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania. Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný prostredníctvom obhajcu len opakuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní.

Pri hodnotení svedeckej výpovede sa zásadne vychádza z toho, že svedok po poučení o význame a dôležitosti svedeckej výpovede vypovedá pravdu, pokiaľ nie je procesne účinnými dôkazmi preukázaný opak. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že výpoveď svedkyne O. O. bola na hlavnom pojednávaní prečítaná procesne správnym postupom. Krajský súd si osvojuje názor súdu prvého stupňa, z ktorého vyplýva, že okrem iného je to aj svedkyňa O. O., ktorá usvedčuje obžalovaného H. E. zo spáchania žalovaného skutku.

Zo súdneho spisu je zrejmé, že sporným v tomto prípade je zistenie, či obžalovaný viedol motorové vozidlo, v ktorom ho príslušníci policajného zboru videli sedieť. Z právneho posúdenia skutku vyplýva, že v zmysle § 289 ods. 2 Tr. zák. nie je potrebné zisťovať, či obžalovaný viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky, ale je potrebné zistiť, či obžalovaný vôbec viedol motorové vozidlo a či sa obžalovaný ako vodič motorového vozidla odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej

látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie. Obe tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne (vedenie vozidla, odmietnutie dychovej skúšky), aby sa voči obžalovanému mohla vyvodiť trestná zodpovednosť. V danom prípade bolo nesporným to, že obžalovaný sa odmietol podrobiť dychovej skúške (bez porušenia jeho práva na obhajobu) a ďalej bolo úlohou súdu dokázať, že obžalovaný reálne viedol motorové vozidlo.

Argumentácia obžalovaného v trestnom konaní spočívala v tom, že on motorové vozidlo neriadil, ale len sedel na mieste vodiča. Z výpovede svedkyne O. O. však vyplývalo, že podrobne opísala vzhľad obžalovaného a aj fakt, že javil známky nadmernej opitosti pri odchode z parkoviska ako vodič motorového vozidla. Uvedenému tvrdeniu napomáhali aj kamerové záznamy a rovnako tvrdenia policajtov, ktorí potvrdili, že obžalovaný sa s autom pohol. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný viedol motorové vozidlo a rovnako bolo jednoznačne preukázané, že sa odmietol podrobiť dychovej skúške, čím naplnil skutkovú podstatu prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky v zmysle § 289 ods. 2 Tr. zák.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, ktorou tvrdil, že bolo porušené jeho základné právo na obhajobu tým, že mu nebolo možné poradiť sa s obhajkyňou (už v statuse podozrivého), krajský súd uvádza, že argumentácia obžalovaného nemôže obstáť. Každý účastník cestnej premávky je povinný podrobiť sa dychovej skúške podľa dopravných predpisov. V čase výzvy policajtov o vykonanie dychovej skúšky obžalovaný nemal a nemohol mať vedomosť o tom, na základe akých skutočností sa vykonáva dychová skúška. Argumenty obžalovaného sú v danom prípade irelevantné. Ak by aj odvolací súd pripustil porušenie práva na obhajobu (čo v tomto prípade nebolo ani náznakom), je potrebné pripomenúť, že zo zápisnice o vykonaní úkonu nevyplýva, aby obžalovaný žiadal o možnosť zavolať svojej obhajkyňu. Obžalovaný uvedené porušenie práva nenamietal v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ale až v neskoršej fáze trestného konania, ako formu svojej obhajoby, ale súd jeho tvrdeniam neuveril.

Opätovne, ak by tomu tak aj bolo, takýto postup zasahujúcich policajtov nebol spôsobilý privodiť porušenie tohto základného práva.

Súdu prvého stupňa treba vytknúť, že sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nezaoberal materiálnym korektívom (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) vzhľadom k tomu, že obžaloba bola podaná pre prečin.

Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách odseku 2 § 10 Tr. zák., to znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív).

Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., je záverom právnym.

Tento právny záver o materiálnom korektíve prečinu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych a subjektívnych znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu, musia byť predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu.

Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o materiálnom korektíve prečinu, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na jeho naplnenie treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol prečin spáchaný, a zo všetkých relevantných dôkazov.

Krajský súd mal naplnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. pri prečine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. z pohľadu, či je jeho závažnosť nepatrná, so zreteľom na spôsob vykonania činu, jeho následky a okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, za preukázaný.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestov, ktoré boli obžalovanému uložené súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uložených trestov obžalovanému z hľadiska ich zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého bol podmienčne odložený na skúšobnú dobu 2 roky, ktoré zodpovedá zákonu a stavu veci. Krajský súd sa stotožňuje aj s výrokom o treste, ktorým obžalovanému súd prvého stupňa uložil trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 3 roky. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestov obžalovanému H. E..

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou,

ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia absencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložené tresty, a to trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby na 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky, považuje odvolací súd za zákonné, primerané a spravodlivé. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného H. E. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.